

Ն Ո Ճ Ի

Վանքի բակին, մեկուսի, նոճի մրն է անիկա,
 Երիսասարդ ու սժգոյն, ըսես՝ դեռ նոր արեղայ.
 Մինչ ուրիշներ, քիչ անպին, բացուած ծիծաղ՝ գործ ու լայն,
 Պարտա՛րս՝ բոլորքը իրենց, սրած հողի՛ն միտք բերան . . . :

Մենութեան խորն իր՝ հրպար՛րս, արեւին հետ ու ցուրտին
 Քիչ քիչ հասակ ան կուտայ, վանքի տուփին մէջ՝ դեղի՛ն . . . :
 Չայն կը դիտեմ ես յանախ, ու կ'ըմբռնեմ ալ կարծես. —
 Կապոյտ, անհրեւ, քաղցրութիւն, թախիծ, գիշեր, սէ՛ր այնպէս . . . :

Յա՛ւ մը թափուն թէ աղօթք՝ փաթթեր մարմինն եմ անոր.
 Միայն խաղանքը հո լին, երգն իր առնէ երբ վերէն,
 Գիշերին մէջ, մեղմ ու խոր, լոյսեր զայն մերթ կը ցօլեն . . . :

Վանքի բակին, մեկուսի, ըսես՝ դեռ նոր արեղայ,
 Յաւերժութիւնը գրկած, լո՛ւռ, երազին իր կ'երթայ . . . ,
 Մինչ, տուրջն իրեն, մո՛ւթ ծառեր՝ զըլուխ հօճող, դառնօրօր . . . :

1943

Շէ՛ն - ՄԱՀ

